

phải nghỉ, cả tuần nằm nhà mà vẫn không thấy xe lên đón. Tôi mới bàn với anh em là ta, đi lần về rồi gặp xe đầu đi thì lên xe đó mà về. Chúng tôi đi lần về Dakxút. Mới đi chừng 2 cây số thì gặp một toán người Thượng tay cầm giáo mác đi xẻ thịt heo rừng bị cọp vồ mấy bữa rồi mà cọp ăn không hết. Nghe thế, kíp người Thượng trong đoàn vút bỏ máy móc vật dụng cho anh em rồi nhập bọn đi xẻ thịt. Khi chia đem về thì thịt đã có mùi, nướng lên chịu không nổi, thế mà họ ăn thích thú lắm. Họ mời anh em trong đoàn mà chả ai dám ăn.

Về đến Dakpek, chỗ trạm đầu tiên thì thấy đồn trại vắng hoe. Thì ra lính và phạm nhân đã kéo nhau về Kontoum rồi. Thế là cả đoàn lại phải đi thêm 25 cây số nữa về đến Dakxút mới có chỗ nghỉ chân. Cả đời chưa bao giờ phải đi bộ nhiều vậy nên tôi thấy hai chân mỏi rã rời. Khi còn cách đồn Dakxút độ nửa cây số thì nghe tiếng kèn và thấy thấp thoáng đồn trại thì anh em lại mừng khắp khởi và hăng hái hơn lên. Khi đến đồn, tôi xin vào trong để gọi điện thoại về Ty xin xe lên chở anh em, nhưng Trưởng ty đi vắng không ai giải quyết. Tối đó anh em phải xin ở lại trong khuôn viên đồn, có gia đình binh sĩ. Phần nhiều nhà cửa đều chật chội nên anh em phải chia nhau ra ở nhiều nhà. Tôi vào ở nhà một ông cai người Bình Định. Phần lớn những gia đình này là người Kinh nên thấy anh em mình tới họ vui vẻ tiếp đón. Đến sáng anh em ai nấy đều khỏe khoắn mới bàn tính đi tiếp chứ ở chừ thì biết bao giờ có xe. Thế là cả đoàn lại lên đường lần về chỗ gần nhất là Dakto cách đó 50 cây số. Khởi sự đi lúc 7 giờ sáng mà 9 giờ tối mới tới. Chỗ này đã có người Kinh lên buôn bán, nên đã có phố chợ, quán trọ. Chúng tôi tìm quán trọ ăn cơm và nghỉ lại. Cơm nước xong thì ai nấy lăn ra ngủ như chết. Lúc đó người trong xã hội cũng tốt nên đồ đạc máy móc để vậy mà chẳng ai lấy đi. Đến sáng tôi vào đồn xin gọi điện thoại về Ty một lần nữa vẫn không có mặt Trưởng ty. Lúc này anh em trong toán thấy đã đi được hai phần đường rồi thì không còn ngại đi tiếp đoạn còn lại. Khi về đến Daksy thì gặp Cai Cang, người coi kíp tu bổ đường sá ở đây. Cai Cang cho biết cả tháng này chẳng thấy mặt Trưởng ty đâu. Anh bàn bây giờ mà về Kontoum thì lỡ buổi, chi bằng nghỉ lại cho khỏe rồi mai hăng đi. Chúng tôi ai nấy đều mệt cả rồi nên chấp nhận liền. Sáng mai 9 giờ sáng chúng tôi lên đường. Trạm dừng chân lúc này là chợ Kontrang. Đây là một làng người Kinh, phần lớn theo công giáo, trong làng

có cả một ngôi nhà thờ khá lớn. Cả kíp ăn trưa xong đến 1 giờ thì bắt đầu đi lại. Từ Kontrang về đến Kontoum chỉ 20 cây số mà đường lại tốt nên anh em ai cũng hăng hái đi mau. Đến 6 giờ thì chúng tôi về đến Kontoum. Chúng tôi vào nhà ông Trữ để ăn uống nghỉ ngơi. Sau khi cơm nước xong, tôi ở lại trong nhà ông Trữ, Thấy Thiệp và anh em thì ra ngoài trại của Sở Công Chánh để nghỉ. Tôi ở lại nghỉ một tí rồi đi tìm người hút tóc cạo râu chứ đã 3 tháng ở trong rừng trông người đã quá dị hợm rồi. Ở đó nghỉ ngơi vài ngày rồi chúng tôi đi xe đò về Pleiku. Tôi vào gặp ông Trưởng ty. Chưa kịp nói gì thì ông đã nói cả tháng nay ông quá bận việc nên không lên Dakpek được. Tôi cũng ngán ngẩm mà không thêm hỏi ông không lên được thì cho xe đi cũng được vì tôi cũng thừa biết ông nói để có nói và để chạy lỏi chứ còn lạ gì cái tính keo kiệt của ông ta. Thật là một chuyến đi nhắm khó quên trong đời làm lục lọi...

XUÂN HỢP MẶT

Trần Sĩ Huân

*Mới đó mà nay lại Tết ta
Rộn rã nghinh xuân khắp mọi nhà
Tri âm gọi gió, thu hợp bạn
Hội ngộ mời trăng, nhạc Xuân ca
Mừng vui gọi nhớ thời xưa ấy
Xúc động tương phùng Bạn với Ta
Ái hữu trẻ già, Xuân hợp bạn
Mừng tuổi, chúc nhau Phước Lộc đa...*

Oakland, Bắc Cali

Đình Sứ 1997

XUÂN VẪN VÔ TƯ

Chị Thu Nga

*Chúa Xuân về lại chúa xuân ơi!
Xuân vẫn diễm kiều vẫn trẻ vui
Vân Cúc Hoàng Lan khoe sắc thắm,
Vân Mai Hồng Hạnh trở màu tươi,
Vân xem thế cuộc bao trò rồi,
Vân ngắm Nhân-Hoàn lắm thú chơi.
Thây kệ thói đời ưa biến cải,
Ung dung tự tại mỉm môi cười.*

Xuân Đình Sứ

Thu Nga